

вика и Ст. Гидиковъ, тъй като сж знаеше, че Доброплодный бѣше вече напустналь Сливенъ. Обаче Гидиковъ отсѣтствуваль отъ Сливенъ по търговіята си.

Между това Друми пристига, слѣдъ него и Чинтуловъ. Запознаватъ ся и отъ постепенно разгнѣля ся разговоръ по народните ни работи и изказавыте мысли и съчувствія отъ четворицата събѣседници, очевидно ся вижда, че довѣрчивостта растѣше отъ минута на минута помежду имъ. Чинтуловъ изложи подробно впечатленіята си въ Русія отъ началото на отиваніето си тамъ, до заврщаніето си въ Сливенъ; сжщо и перипетіите по пътуваніето си за тамъ и отъ тамъ и разбойническите нападенія, обирите и обиските, сторени нему отъ разбойниците и митничарите въ турско. Съ тѣга на сърцето си той описа плачевното състояніе, въ което заварилъ въ 1850 г. Българите по градовете, прѣзъ които миналь, а особенно родныя си градъ Сливенъ.

„Тука, каза той, Българщината бѣше заглжхнала, одушена отъ гръкоманството и гръцкото духовенство поддържаны и покровителствуваны прѣдъ *хюкюмата* отъ несъзнателны нѣкои вліятелны съгражданы, тѣй нарѣченые *чорбаджии*. Турското правителство изпользвало това положеніе, отъ което сж насърдили и самыте турцы, башибозуцыте, тж сж станали нечути и грозны злодѣянія надъ Българите, като надъ сжщински роби. Честъ, животъ и имотъ нѣмало вече за Българина, но въ десять години вжтрѣ, както ся знае вече, стана единъ прѣвратъ въ душата на Българите въобщъ и на съгражданите въ частность. Църковныя ни въпросъ ся започна и дойде на врѣме да разбуди духовете, да распали угасналия патріотизмъ у съотечественниците ни и тѣй да приведе въ съзнание за да можтъ единъ день, слѣдъ извоюваніето на църков-